

## Belevenis van een jeugd

Eerste druk, 2014  
© 2014 Bram Oort

Coverfoto: Bram Oort

ISBN: 9789048431519  
NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer  
[www.freemusketeers.nl](http://www.freemusketeers.nl)



Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

BRAM OORT

BELEVENIS VAN  
EEN JEUGD



Door dit boek te publiceren, breng ik een eerbetoon aan mijn lieve man en onmisbare maatje Bram Oort.

Catherine Theissens



## Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1.	Een nieuwe omgeving	9
Hoofdstuk 2.	Meisjes	38
Hoofdstuk 3.	Frans' leven wordt ingewikkelder	67
Hoofdstuk 4.	Naar het lyceum	103
Hoofdstuk 5.	Kirsten en Sonja	144
Hoofdstuk 6.	Confrontaties	188
Hoofdstuk 7.	Kirsten	233
Hoofdstuk 8.	Sonja	274
Hoofdstuk 9.	Einde van een tijdperk	330
Hoofdstuk 10.	Een ontmoeting op het eiland Herm	364





## Hoofdstuk 1. Een nieuwe omgeving

Frans Berlevink voelde zich niet op zijn gemak. Hij stond in de deuropening van de zojuist geopende deur van de tweede klas van de Eerste Prinseschool in Enschede en alle kinderen in de klas keken naar hem. Hij kende die kinderen niet, had ze nooit eerder gezien, maar dat zou wel veranderen, want het zouden zijn klasgenoten worden. Hij keek de klas rond, die hoge ramen had en drie rijen banken. Dat was een beetje anders dan het klaslokaal dat hij in Amersfoort had gekend. Maar ze hadden hier wel dezelfde schoolbanken zag hij.

Het was allemaal erg snel gegaan. Vorige week was hij nog in Amersfoort naar school gegaan totdat zaterdag de verhuishagen bij hen thuis kwam en de verhuizers begonnen om al hun spullen in te laden. Hij had graag meegewild met die verhuishagen, maar dat ging niet had vader gezegd en met de trein gaan was toch eigenlijk ook wel spannend. Dus was hij met moeder en Marieke mee gelopen naar het station waar ze in de trein naar Enschede waren gestapt. Frans had zijn ogen uitgekeken tijdens de reis naar het onbekende Enschede. Eerst reden ze lange tijd door een bos, waarbij je af en toe wat rook van de locomotief langs zag komen. Nadat ze in een station hadden gestopt reed de trein weer verder en Marieke en hij schrokken omdat de trein met veel geraas over een ijzeren brug reed. Moeder legde uit dat het een baileybrug was, die de Canadezen bij Deventer hadden gebouwd omdat de Duitsers de spoorbrug hadden opgeblazen. Over een poosje zou er weer een echte spoorbrug komen, want een baileybrug is maar voor korte tijd. De trein stopte nog een paar keer bij verschillende stations en reed daarna een station binnen dat eigenlijk niet veel meer was dan een perron boven een grote open vlakte. Dat was Hengelo en omdat er in de oorlog een bombardement was geweest, stonden er nu geen huizen meer en was het een grote open vlakte vertelde moeder. Het maakte diepe indruk op Frans die vond dat er maar weer snel

huizen op dat plein moesten komen. Ook Marieke vond het maar niets, zo'n leeg plein. Moeder stelde hen gerust door te zeggen dat er vast wel weer huizen op het stationsplein van Hengelo zouden worden gebouwd. De trein tufte weer verder en stopte even later in Enschede.

Nadat ze waren uitgestapt en de kaartjes bij de controle hadden afgegeven, keken ze om zich heen waarbij Marieke opmerkte dat het stationsplein van Amersfoort veel groter en mooier was dan dat van Enschede. Ze staken het plein over, gingen een trap af en liepen langs een ziekenhuis. Daarna kwam er nog een klein pleintje en even later stonden ze voor hun nieuwe huis in de Ripperdastraat, waar vader nu notaris zou zijn. De voorkamer beneden en de voorkamer boven waren voor vaders kantoor. Daar mochten Frans en Marieke niet komen vertelde moeder. Ze hadden er wel even een kijkje mogen nemen en hadden de meneer en mevrouw die daar samen met vader zouden werken een hand gegeven. Daarna hadden ze het hele huis van beneden tot boven van alle kanten bekeken. Frans kreeg een mooie eigen kamer helemaal boven in het huis, groter dan zijn kamertje in Amersfoort was geweest en daar was hij blij mee. Ook Marieke was blij met haar nieuwe eigen kamer. Nadat 's middags de verhuishwagen was gekomen, was vader er ook en keek toe hoe de verhuizers alles uit de wagen haalden en binnenbrachten. Frans raakte bij het zien van de bekende meubels het gevoel dat alles vreemd was een beetje kwijt.

De volgende dag hadden ze het centrum van Enschede verkend. Het zei hem allemaal nog maar weinig, maar evenals Marieke had hij toch wel om zich heen gekeken omdat hij wist dat hij hier nu zou wonen. Er waren veel open plekken in de stad vanwege de bombardementen in de oorlog had vader uitgelegd. Maar hij had geen verbrande huizen gezien zoals in die ene straat in Amersfoort waar hij af en toe op weg naar school wel door had gelopen, dus was het toch anders.

En nu stond hij hier in de deuropening van zijn nieuwe klas en keek naar de kinderen die er niet anders uitzagen dan in Amersfoort, de jongens met een bloes, een pullover en een korte broek en de meisjes met een jurk en bijna allemaal een strik in hun haar. Hij keek op om-

dat meneer Delcour, het hoofd van de school, die eerst Marieke naar de eerste klas had gebracht voordat hij met hem naar de tweede klas was gelopen, zei:

‘Juffrouw Gerritsen, dit is Frans Berlevink, over wie ik u heb gesproken. Hij komt bij u in de klas.’

Daarop liep hij de klas uit en deed de deur dicht. De juf kwam naar Frans toe, gaf hem een hand en zei:

‘Fijn dat je bij mij in de klas komt, Frans. Ga daar maar zitten. Er is nog een plaatsje vrij in die bank op de tweede rij, naast Pieter Hesselink.’

Frans zei niets en ging op de aangewezen plek zitten. Hij keek even naar Pieter die ook even naar hem keek en evenmin iets zei. De juf had intussen een boekje en een potlood uit een kast gepakt. Ze kwam ermee naar Frans toe en zei:

‘We zijn sommetjes aan het maken, vind je dat leuk?’

Frans knikte, hij voelde zich een beetje verlegen. De juf deed het boekje open en zocht de juiste bladzijde op. Daarna gaf ze Frans het boekje en zei:

‘Probeer deze sommetjes maar te maken, Frans. Denk je dat je dat kunt?’

Frans zag dat het net zulke sommetjes waren als hij in Amersfoort had gemaakt, dus knikte hij van ja en was al gauw even druk bezig als de andere kinderen die weer aan het werk waren gegaan.

Het speelkwartier begon en de kinderen stonden op uit de banken en liepen de klas uit. Pieter stond ook op, keek hem aan en zei:

‘Kom maar met mij mee, heet jij Frans?’

Frans knikte, trok zijn jas aan en liep met Pieter mee naar het schoolplein waar hij al snel het middelpunt vormde van een groepje jongens uit zijn klas die wilden weten waar hij vandaan kwam en waarom hij zomaar ineens bij hen op school was gekomen. Hij vertelde dat hij in Amersfoort had gewoond en naar Enschede was verhuisd, waarop een jongen, die wat ontevreden voor zich uit had staan kijken, zomaar ineens zei:

‘Amersfoort is helemaal niks.’

‘Ben jij dan in Amersfoort geweest?’ vroeg Frans belangstellend.

‘Nee, maar dat weet je toch, wat is nou Amersfoort.’

Een paar jongens lachten, Die jongen was zeker populair.

‘Waar is Amersfoort?’ vroeg een jongen met een gezicht vol sproeten.

Dat was lastig om uit te leggen bedacht Frans, daarom zei hij:

‘Dan moet je heel lang met de trein.’

‘Is het nog verder dan Hengelo?’ vroeg een ander.

‘Ja, nog veel verder.’ Frans merkte dat hij hiermee een zeker respect afdwong en vond dat wel prettig, dus voegde hij er nog aan toe:

‘Je moet met de trein ook nog over een heel grote brug.’

‘Wat is nou een brug, daar is niets aan,’ merkte de jongen op die eerder Amersfoort niets had gevonden, waarop Frans wijselijk besloot niet verder op zijn opmerkingen in te gaan.

Pieter vroeg hem:

‘Woon jij ver weg?’

‘Nee,’ zei Frans, ‘ik woon hier vlakbij in de Ripperdastraat, het is maar een klein eindje lopen naar school.’

‘Was die verhuishwagen dan van jullie?’ vroeg Pieter, die plotseling enthousiast werd.

‘Heb jij onze verhuishwagen gezien?’

‘Ja, dat was een heel grote. Ik zag hem, want ik woon ook in de Ripperdastraat.’

Frans vond dat leuk en richtte zich verder helemaal tot Pieter. De andere jongens hadden genoeg van de nieuwe jongen gezien en bemoeiden zich verder niet meer met hen, maar op het moment dat het speekwartier was afgelopen en alle kinderen de school weer inliepen, kwam de jongen die eerder had opgemerkt dat Amersfoort maar niets was, plotseling op Frans af en zei:

‘Als je nog eens over Amersfoort praat, krijg je een klap.’ Daarop liep hij snel verder.

Frans was te verbouwereerd om hierop te reageren, maar vroeg even later aan Pieter:

‘Wie is die jongen, doet hij altijd zo?’

‘O, dat is Hein, die is niet aardig,’ antwoordde Pieter en weidde er verder niet over uit.